

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci

žalobců: 1. J. T. bytem [adresa]
2. J. T., bytem [adresa]

zastoupených Mgr. Janem Šafránkem, advokátem
sídlem Na příkopě 859/22, Praha 1

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

za účasti: 1. **REZIDENCE VILLAS NEBUŠICE s.r.o.**, IČO: 24840947
sídlem Platněřská 88/9, Praha 1

zastoupené JUDr. Alenou Bányaiovou, CSc., advokátkou
sídlem Lazarská 13/8, Praha 2

2. **Česká telekomunikační infrastruktura a.s.**, IČO: 04084063
sídlem Olšanská 2681/6, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2018, čj. MHMP 721077/2018

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobci se podanou žalobou domáhali zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „žalovaný“) ze dne 23. 5. 2018, čj. MHMP 721077/2018 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobců proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odboru výstavby (dále jen „správní orgán prvního stupně“ či „stavební úřad“) ze dne 27. 9. 2017, čj. MCP6 078947/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ či „rozhodnutí o umístění stavby“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad k žádosti osoby zúčastněné na řízení 1) rozhodl o umístění stavby „„V. N.“ - 20 rodinných domů, příjezdová komunikace, vodovodní řád, řád dešťové a splaškové kanalizace, plynovodní řád, vedení elektro, veřejné osvětlení, sdělovací kabelové vedení, retenční jímky na dešťovou vodu, přípojky inženýrských sítí, oplocení“ (dále jen „stavba“), stanovil podmínky pro umístění stavby a rozhodl o dělení pozemku parc. č. XXXX/YY, k.ú. Nebušice.
3. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobců proti prvostupňovému rozhodnutí zamítl a toto rozhodnutí potvrdil. Současně žalovaný napadeným rozhodnutím pro opožděnost zamítl odvolání podaná jinými účastníky územního řízení.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí rekapituloval průběh prvostupňového řízení, popisoval okolnosti související s doručováním prvostupňového rozhodnutí účastníkům řízení a zdůvodnil výrok o zamítnutí odvolání jiných účastníků řízení pro opožděnost.
5. Žalovaný následně na str. 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí popsal stavební záměr a na str. 6 – 10 odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětlil důvody, pro které nevyhověl odvolacím námitkám, jimiž žalobci poukazovali na nedostatečné řešení a nevyhovující

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

způsob odvádění srážkových vod a na nedostatky v řešení dopravní obslužnosti stavby v souvislosti s dopravou pro nákladní automobily a těžkou techniku.

6. Se zřetelem k tomu, že žalobní body obsahově odpovídají žalobcem ve správním řízení uplatněným námitkám, budou závěry žalovaného pro přehlednost rekapitulovány v rámci vypořádání žalobní argumentace.

III. Žaloba

7. Žalobci v podané žalobě sumarizovali předchozí průběh správního řízení. Konstatovali, že jsou mimo jiné podílovými spoluvlastníky pozemku parc. č. XXXX/YY, k.ú. Nebušice, který bezprostředně sousedí s pozemky osoby zúčastněné na řízení 1) zapsanými na LV XXXX v k.ú. Nebušice, které v souladu s územním rozhodnutím vznikly oddělením od pozemku parc. č. XXXX/YY, k.ú. Nebušice, na němž je územním rozhodnutím umístěna stavba. Žalobci jsou dále podílovými spoluvlastníky pozemku parc. č. XXXX/Y, k.ú. Nebušice, který taktéž sousedí s pozemky ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení 1), na kterých je umístěna stavba, a který je od nich oddělen pouze úzkým pruhem pozemku parc. č. XXXX/YYY, k.ú. Nebušice. Žalobci zdůraznili, že brojí proti napadenému rozhodnutí v té části výroku, kterou bylo rozhodnutí o zamítnutí jimi podaného odvolání.
8. Pod *prvním žalobním bodem* žalobci namítli, že územní rozhodnutí neřeší dopravu pro nákladní automobily, přestože územní i napadené rozhodnutí předpokládají, že navrhovaná komunikace bude nákladními automobily a těžkou technikou užívána. Samotné projektové řešení komunikace přístup těžké techniky podle žalobců neumožňuje - šířka komunikace je nedostatečná a úvratové obratiště, které stavba předpokládá, může dle názoru žalobců sloužit pouze pro osobní automobily. Jak ostatně připouští žalovaný, z dokumentace podle žalobců nevyplývá, zda má úvratové obratiště dostatečný rozměr pro otáčení vozidel IZS, vozů pro svoz odpadu a další těžké techniky. Požadavek stavebního úřadu, na nějž ve své argumentaci odkazuje i žalovaný, že „konstrukční řešení pojížděného prostoru musí umožnit zásah těžké techniky“, je podle žalobců dle navrhovaného a povoleného stavu tedy nemožné splnit. Pokud stavební úřad povolil umístění stavby a žalovaný územní rozhodnutí potvrdil, aniž by z dokumentace vyplývalo zajištění užívání komunikace pro účely dopravy těžkou technikou, jde dle žalobců o zásadní vadu napadeného rozhodnutí. Žalobci přitom poukázali na skutečnost, že úvratové obratiště se pro nákladní automobily a těžkou techniku zřizuje jen ve výjimečných a odůvodněných případech (jak ostatně dle nich připustil žalovaný v napadeném rozhodnutí), přičemž z územního rozhodnutí ani z napadeného rozhodnutí podle žalobců nevyplývá žádné odůvodnění takového výjimky.
9. Pod *druhým žalobním bodem* žalobci namítli, že žalovaný územní rozhodnutí potvrdil, přestože územním rozhodnutím byla umístěna stavba, v rámci které není dostatečně řešen odvod dešťových (srážkových) vod. Z územního rozhodnutí není podle žalobců zřejmé, že kapacita retenčních nádrží je dostatečná tak, aby nedocházelo k zaplavování pozemku parc. č. XXXX/YY v k.ú. Nebušice, jehož spoluvlastníky jsou žalobci, zejména v případě dlouhotrvajících a přívalových dešťů. Územní rozhodnutí dále dle žalobců neřeší v případě akumulačních nádrží pro svod dešťové vody z plochy střech jejich vyprazdňování tak, aby při naplnění kapacity akumulačních nádrží nedocházelo opět k podmáčení pozemků ve spoluvlastnictví žalobců. Žalobci přitom považují obecnou podmínku, že vyprazdňování

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

akumulačních nádrží si zajistí na smluvním principu jednotliví vlastníci pozemků, za zcela nedostatečnou. Tato podmínka nezaručuje, že v budoucnu bude skutečně řádně docházet k uvolňování kapacit akumulačních nádrží tak, aby nedocházelo k podmáčení sousedních pozemků ve spoluvlastnictví žalobců. Zajištění vyprazdňování akumulačních nádrží smluvně jednotlivými vlastníky je dle žalobců zcela nevyhovující zejména vzhledem k tomu, že z hydrogeologického posudku, který je součástí dokumentace, vyplývá, že předpokládané podmínky pro vsakování dešťových vod na pozemku parc. č. XXXX/YY v k.ú. Nebušice jsou nepříznivé a realizace funkčního podzemního vsakovacího zařízení je v místních podmínkách technicky obtížná až nemožná. I z tohoto důvodu dle názoru žalobců dotčený správní orgán na úseku vodního hospodářství ve svém závazném stanovisku ze dne 26. 9. 2016, čj. MCP6 083281/2016 uvedl, že předmětný stavební záměr je z hlediska zájmů chráněných podle vodního zákona možný za podmínky, že pro územní řízení bude doplněno kladné posouzení z hlediska možnosti vsakování srážkových vod do půdních vrstev z havarijních případů akumulačních nádrží jednotlivých domů, a požadoval vyhodnotit možnost vsaku, aniž by byly ovlivněny hydrogeologické podmínky v lokalitě (zejména vliv na podzemní vody a podmáčení pozemků). Ačkoliv tato podmínka měla být řešena již v rámci územního řízení, stavební úřad ji zahrnul až jako podmínku pro zpracování dokumentace pro stavební povolení, kdy v podmínce č. 12 písm. n) územního rozhodnutí stanovil požadavek, že způsob řešení likvidace srážkových vod tak, aby nedocházelo k podmáčení okolních budov a pozemků, bude upřesněn v dokumentaci pro stavební povolení. Z toho je dle žalobců zřejmé, že v rámci územního řízení způsob likvidace srážkových vod nebyl dostatečným způsobem vyřešen. Přesto žalovaný územní rozhodnutí potvrdil.

IV. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 24. 9. 2018 setrval na argumentaci uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
11. K námitkám vzneseným pod *prvním žalobním bodem* žalovaný uvedl, že jestliže žalobci tvrdí, že umístění úvratové obratiště může sloužit pouze pro osobní automobily a nemůže sloužit pro nákladní automobily a těžkou techniku, což považují za nezákonné, a současně tvrdí, že úvratové obratiště se pro nákladní automobily a těžkou techniku zřizuje jen výjimečně a v odůvodněných případech, přičemž nezákonné je to, že taková výjimka nebyla zdůvodněna, pak si zjevně argumentačně odporují. Žalovaný uvedl, že v odvolání proti územnímu rozhodnutí žalobci uplatnili námitku, že navrhované dopravní řešení neřeší obslužnost území jinak, než osobními automobily, přičemž vyjádřili názor, že je nutné, aby „projekt“ zajišťoval přístup i pro nákladní automobily, zejména pro svoz odpadu z akumulačních nádrží a pro vozy záchranného integrovaného systému. Jak je uvedeno v obsahu napadeného rozhodnutí, podkladem pro řešení komunikační sítě byla urbanistická studie Nebušice – západ, umístěná nová komunikace je napojena na stávající účelovou komunikaci E. a bude mít šíři uličního prostoru v hodnotě 8,6 m. Na tuto novou komunikaci pak budou navazovat komunikace ve tvaru písmene T, které budou vytvářet tzv. obytnou zónu o šířce uličního prostoru 8 m. Mezi objekty I a H bude komunikace ukončena tak, aby bylo možné její prodloužení směrem jižním, při objektu SO-05 bude zřízeno úvratové obratiště. Žalovaný s odkazem na obsah napadeného rozhodnutí uvedl, že komunikační prostor o šířce 8 m umožní svoz odpadů i příjezd vozů záchranného

integrovaného systému i vjezd vozů pro odvoz obsahu akumulčních nádrží. Doplnil, že problematika úvratového obratiště je řešena ČSN 736110, která řešení obratiště pro daný záměr nepožaduje, neboť komunikace není delší než 100 m. V podrobnostech pak žalovaný odkázal na vypořádání této problematiky na str. 8 – 10 napadeného rozhodnutí.

12. K námitkám vzneseným pod *druhým žalobním bodem* žalovaný konstatoval, že odvádění dešťových vod je technicky řešeno v dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí označené „V. N.“, *19 řadových rodinných domů, 1 izolovaný rodinný dům, inženýrské sítě a komunikace, 1000/27, 1000/76, 1000/19 v k. ú. Nebušice, Projekt pro územní řízení, duben 2016, aktualizace leden 2017*“, zpracované ULTRAMARINE s.r.o., Mgr.A. D. B. (dále jen „DUR“), která obsahuje část nazvanou Kanalizace, vodovod, plynovod, vypracovanou ZI PROJEKT, Ing. M. H., autorizovaným inženýrem. Z obsahu DUR podle žalovaného vyplývá, že v území stavebního záměru je navržena oddílná kanalizace, kdy dešťová kanalizace bude určena pouze pro odvodnění komunikací. Dešťové vody z jednotlivých staveb rodinných domů budou likvidovány na pozemcích těchto rodinných domů. Součástí DUR je rovněž hydrogeologický posudek, z jehož obsahu vyplývá, že podmínky pro vsakování dešťových vod na pozemku stavebního záměru parc. č. XXXX/YY, k.ú. Nebušice, jsou nepříznivé a realizace funkčního podzemního vsakovacího zařízení dle ČSN 75 9010 je technicky obtížná až nemožná. V souladu s tímto závěrem byla zpracována DUR, která obsahuje řešení, kdy dešťová voda nebude zasakována přímo do podzemních vrstev, ale pouze omezeně do povrchové vrstvy pozemku. Se zřetelem k výsledku doloženého hydrotechnického výpočtu je u každého rodinného domu umístěna nádrž s kapacitou pro akumulaci vody z ploché střechy a ze zahrady. Takto zachycená voda pak bude sloužit pro zálivku zahrady prováděnou formou rozstříku. Objem akumulčních nádrží u řadových rodinných domů bude cca 4,5 m³, u samostatných rodinných domů bude objem akumulčních nádrží cca 6,5 m³. Pro případ velkých, resp. přívalových dešťových srážek nebo pro případ neodebírání dešťové vody z nádrže, bude zajištěn smluvní odvoz vody; další možností je odtok dešťové vody po povrchu okolního terénu s následným vsakem do země, neboť zpevněné plochy jsou řešeny dlažbou uloženou do šterkového lože se spárami vyplněnými pískem, tak, aby bylo umožněno zasakování dešťové vody. Žalovaný doplnil, že v souladu s požadavkem vodoprávního úřadu uvedeným v závazném stanovisku čj. MCP6 083281/2016 ze dne 26. 9. 2016, stavební úřad v jím vydaném územním rozhodnutí stanovil podmínku č. 12 písm. n), a to, že „v dokumentaci pro stavební povolení bude upřesněn způsob řešení likvidace srážkových vod, nesmí dojít k podmáčení okolních budov a pozemků, dále budou respektovány obecné podmínky obecné ochrany podzemní vody dle stanoviska Povodí Vltavy, 33653/2016-263 ze dne 21.6.2016“. Dle žalovaného se jedná o podmínku technického charakteru, jejíž řešení tedy přísluší projektové dokumentaci předkládané pro potřebu stavebního řízení. V rámci posuzování navrhovaného umístění stavebního záměru bylo potvrzeno, že tento záměr splňuje požadavky stanovené v § 21 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), tedy požadavky stanovené pro posuzování záměrů v územním řízení byly kladně vyhodnoceny. V podrobnostech žalovaný odkázal na str. 6 – 8 napadeného rozhodnutí.

V. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

13. Osoba zúčastněná na řízení 1) ve svém vyjádření k žalobě ze dne 25. 10. 2018 k námitkám vzneseným pod *prvním žalobním bodem* uvedla, že námitky, dle nichž územní rozhodnutí neřeší dopravu pro nákladní automobily, přestože územní i napadené rozhodnutí předpokládají, že navrhovaná komunikace bude nákladními automobily užívána, resp. že projektové řešení údajně přístup těžké techniky neumožňuje a šířka komunikace je nedostatečná, se plně kryjí s námitkami vznesenými již v odvolání žalobců proti územnímu rozhodnutí. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že předmětná komunikace je navržena v šíři 8,0 m, tedy plně v souladu s vyhláškou č. 501/2006 Sb. a ČSN 73 6110 Projektování místních komunikací čl. 8.4.5 Funkční podskupina D1 komunikace v obytné zóně. Uvedená šířka komunikace je pro obytné zóny standardní a postačuje pro vjezd vozů pro svoz odpadu nebo odvoz obsahu akumulčních nádrží. Správnost navrhovaného řešení byla v rámci územního řízení potvrzena souhlasným stanoviskem Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend a Policie ČR a v odvolacím řízení konstatována i žalovaným. V návaznosti na tyto závěry žalovaný této odvolací námitce nevyhověl a takovému postupu žalovaného nelze nic vytknout. Tato námitka je tedy dle osoby zúčastněné na řízení 1) nedůvodná, o čemž dle ní svědčí i skutečnost, že žalobci pouze opakují své obecné námitky a nijak blíže nespecifikují tvrzenou nedostatečnost komunikace, jelikož toto tvrzení nemají o co opřít.
14. Osoba zúčastněná na řízení dále poznamenala, že žalobci namítají, že z dokumentace nevyplývá, že by úvratové obratiště mělo dostatečný rozměr pro otáčení vozidel IZS, vozidel pro svoz odpadu apod., a zároveň uvádějí, že úvratové obratiště se pro nákladní automobily a těžkou techniku zřizuje jen ve výjimečných případech a územní ani napadené rozhodnutí neuvádějí žádné důvody pro takovou výjimku. Obě námitky (v zásadě protichůdné) jsou dle osoby zúčastněné na řízení nemístné. Příslušné předpisy (konkrétně ČSN 736110) pro řešení záměr obratiště nevyžadují (délka komunikace nepřesahuje 100 m). Navrhované řešení je tedy plně v souladu s právními předpisy i technickými normami bez ohledu na to, zda se na obratišti otočí nákladní vůz či nikoli. Vzhledem k tomu, že k navrhovanému dopravnímu řešení se kladně vyjádřily veškeré dotčené orgány, žalovaný dle osoby zúčastněné na řízení nijak nepochybil, pokud odvolací námitce žalobců nevyhověl.
15. K námitkám vzneseným pod *druhým žalobním bodem* pak osoba zúčastněná na řízení 1) konstatovala, že i tento žalobní bod se kryje s odvolací námitkou žalobců, se kterou se žalovaný podrobně vypořádal v napadeném rozhodnutí. Ani v žalobě žalobci podle osoby zúčastněné na řízení neuvedli konkrétní důvody, pro které nesouhlasí s v projektové dokumentaci doloženým výpočtem (dle platných norem) kapacity nádrží a považují navrhovanou kapacitu retenčních nádrží za nedostatečnou. Nesouhlasí-li žalobci s tím, že vyprazdňování akumulčních nádrží bude v případě extrémně nepříznivých klimatických podmínek, které neumožní hospodárné využití dešťových vod pro zálivku na zahradách, zajištěno smluvně, protože podmínky pro vsakování dešťových vod jsou v lokalitě nepříznivé, podle osoby zúčastněné na řízení záměrně přehlíží, že nepříznivé geologické poměry jsou hlavním důvodem pro volbu navrhovaného řešení. Toto řešení je plně v souladu s právními předpisy a nelze jej zavrhnout jako nevyhovující jen z důvodu (nepodložených) obav, že budoucí vlastníci rodinných domů budou porušovat zákon. Stavební úřad rozhoduje o souladu navrhované stavby se zákonem, technickými normami a územně plánovací dokumentací. Není v jeho kompetenci ani možnostech řešit potenciální budoucí sousedské spory.

16. Osoby zúčastněné na řízení 1) považovala za nedůvodnou námitku, že územním rozhodnutím nebyla dostatečně vyřešena otázka likvidace srážkových vod, když stavební úřad vypořádal požadavek závazného stanoviska čj. MCP6 083281/2016 tím, že stanovil podmínku pro navazující projektovou dokumentaci. Doplnila, že pokud nebude stanovená podmínka v dalším stadiu povolenacího procesu splněna, nebude možné stavbu realizovat. Práva žalobců tak nemohou být tímto postupem žalovaného podle jejího přesvědčení nijak dotčena.
17. Osoba zúčastněná na řízení 2) své vyjádření ve věci nepředložila.

VI. Jednání

18. Při jednání konaném dne 28. 11. 2018 setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích a argumentaci obsažené v předchozích podáních. Žalobci při jednání k prvnímu žalobnímu bodu v části týkající se úvraťového obratiště doplnili, že délka ramen nově umisťovaných slepých komunikací je 87,3 m, resp. 61,3 m. Podle žalobců jsou napadené i územní rozhodnutí nezákonná, neboť není splněna podmínka stanovená v ČSN 736110, podle které se úvraťové obratiště pro osobní automobily umisťují na konci slepých komunikací, pokud jejich délka přesahuje 100 m, jak je tomu podle žalobců i v daném případě. Žalobci v tomto ohledu doplnili, že dodržení závazných technických norem bylo závaznou podmínkou vyslovenou v závazných stanoviscích dotčených orgánů. Rovněž poukázali na to, že podle technické normy se sice úvraťová obratiště pro nákladní automobily nenavrhují, avšak to nevylučuje, aby bylo navrhováno obratiště jiného typu.
19. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah svého vyjádření k podané žalobě. Doplnil, že z žádného ustanovení právního předpisu ani ze samotné technické normy nevyplývá, že by bylo třeba délky ramen slepých komunikací pro účely zvážení potřeby umístění úvraťového obratiště počítat. Poukázal rovněž na kladná vyjádření dotčených orgánů k záměru. Ve zbytku setrval na své předchozí argumentaci.
20. Osoba zúčastněná na řízení 1) souhlasila se stanoviskem žalovaného stran otázky umístění úvraťového obratiště. Poukázala na smysl a účel pravidla týkajícího se navrhování obratiště na konci slepých komunikací přesahujících 100 m a ve zbytku setrvala na své předchozí argumentaci.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
22. Soud předem vlastního odůvodnění podotýká, že usnesením ze dne 9. 8. 2018, čj. 9 A 165/2018 - 25, vyhověl návrhu žalobců a přiznal podané žalobě odkladný účinek. V reakci na skutková tvrzení osoby zúčastněné na řízení 1) v podání ze dne 12. 9. 2018 k podstatě a rozsahu újmy, která přiznáním odkladného účinku osobě na zúčastněné na řízení vzniká, pak soud shledal důvody k přednostnímu vyřízení věci ve smyslu § 56 odst. 1 s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

23. Soud předně přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobci v rámci *prvního žalobního bodu* poukazovali na nedostatky související s absencí řešení dopravní obslužnosti stavby pro jiná než osobní vozidla.
24. Soud především nemohl žalobcům přisvědčit, namítali-li, že územní rozhodnutí neřeší dopravu pro nákladní automobily, resp. pokud poukazovali na to, že projektové řešení přístup těžké techniky neumožňuje a šířka komunikace je nedostatečná.
25. Soud podotýká, že žalobci uplatnili obdobné námitky již ve svých odvoláních proti územnímu rozhodnutí. Žalovaný k těmto námitkám v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že navrhovaná komunikační síť je řešena tak, aby umožňovala budoucí výstavbu v území v souladu s platným Územním plánem sídelního útvaru hlavního města Prahy, včetně jejího napojení na komunikační síť. Podkladem pro toto navrhované řešení je urbanistická studie Nebušice - západ. Žalovaný popsal řešení navrhované komunikační sítě vyplývající z obsahu doložené DUR. Uvedl, že stavební úřad se problematikou zabýval, že zkoumal parametry navrženého obratiště z hlediska dodržení ČSN 73 6110 - kap. 14. 2. Obratiště a výhybny a shledal, že normové hodnoty jsou v návrhu dodrženy. Žalovaný potvrdil, že navrhovaný systém ulic s komunikačním prostorem o šířce 8 m umožní svoz odpadů, příjezd vozů záchranného integrovaného systému i výjimečný vjezd fekálních vozů pro odvoz obsahu akumulčních nádrží, event. požárních vozů. Současně poukázal na to, že dle požadavku uvedeného v části 1 bodu j) závazného stanoviska odboru dopravy a životního prostředí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 20. 12. 2016, čj. MCP6 061955/2016, mají být nově budované komunikační a parkovací plochy dimenzovány tak, aby v nutných případech umožnily pojezd těžké automobilní techniky (pojezd vozidel integrovaného záchranného systému). Uvedený požadavek převzal stavební úřad do podmínky č. 7 napadeného územního rozhodnutí. Žalovaný pak poukázal na kladná závazná stanoviska dotčených orgánů, které se zvoleným řešením vyslovily souhlas.
26. Soud především v první řadě konstatuje, že není zřejmé, jakým konkrétním způsobem jsou žalobci navrhovaným technickým řešením nových pozemních komunikací obytné zóny v rámci stavby dotčení na svých veřejných subjektivních právech. Žalobci ostatně v podané žalobě ani v dalším průběhu řízení neuvedli žádné konkrétní důvody, pro které by byli přesvědčeni o tom, že navrhované technické řešení obytné zóny zasahuje do jejich právní sféry. Neoznačili ani veřejné subjektivní právo, do něhož jim mělo být prostřednictvím navrhovaného řešení zasahováno.
27. Soud ze správního spisu ověřil navrhované dopravní řešení stavby. Z DUR předložené osobou zúčastněnou na řízení 1) v rámci řízení o žádosti o vydání územního rozhodnutí vyplývá, že navrhovaná komunikace má být napojena na stávající uliční síť v obci Nebušice, a to na účelovou komunikaci na ulici E. (tj. z parc. č. XXXX/ZZ na pozemek parc. č. XXXX/XY a XXXX/YYY západním směrem v místě jejího současného slepého zakončení na hranici pozemku parc. č. XXXX/YY). Prodloužení komunikace E. má být podle DUR realizováno asfaltovou komunikací s jednostranným chodníkem ze zámkové dlažby (který bude postupně rozšířen až na šířku 2 m), s uličním prostorem o šířce 8,6 m.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Délka prodloužení komunikace E. a je cca 39 m. Prodloužení účelové komunikace je zakončeno zatačkou do jižního směru pro připojení obytné zóny.

28. Navazující nová komunikace koncipovaná jako obytná zóna pak má být podle DUR umístěna na pozemku parc. č. XXXX/YYY a navazuje na prodlouženou účelovou komunikaci E. slepým ramenem orientovaným směrem sever/jih. Vjezd do obytné zóny je vybaven nájezdovou rampou, varovným a signálním pásem a sloupky. Navržená komunikace má mít celkovou šířku 8 m včetně chodníku s možností pojezdu. Ve vzdálenosti cca 52 m od začátku obytné zóny je umístěná křižovatka tvaru „T“ s odbočením druhého ramene obytné zóny ve směru východ/ západ se zakončením úvratovým obratištěm pro osobní auta při stavebním objektu SO-05. Obě ramena komunikací jsou řešena jako dočasně slepá do doby další navazující výstavby. Součástí jižního ramene komunikace obytné zóny je parkování pro dvě osobní auta. Obytná zóna má být vybavena šesti stavebními prvky pro zklidnění dopravy rozmístěnými dle situace C.5 - Situace dopravní - tvary. Dopravní prostor bude rozlišen barevnou betonovou dlažbou s oddělením jednostranného střídavého chodníku s šířkou 1,5 m a pásu 0,5 m vždy na straně protilehlé. Komunikace má být zakončena na společné hranici s pozemkem parc. č. XXXX/YY k.ú. Nebušice. Žádné z ramen komunikace nedosahuje délky 100 m.
29. Pokud žalobci namítali, že územní rozhodnutí neřeší dopravu pro nákladní automobily, přestože územní i napadené rozhodnutí předpokládají, že navrhovaná komunikace bude nákladními automobily užívána, resp. pokud poukazovali na to, že projektové řešení údajně přístup těžké techniky neumožňuje a šířka komunikace je nedostatečná, omezili se *de facto* na zopakování námitek vznesených v jejich odvoláních proti prvostupňovému rozhodnutí (viz písemnosti evidované pod č. 14 a 15 správního spisu). Žalobci přitom v podané žalobě nijak nereagovali na závěry, které žalovaný k předmětným námitkám v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyslovil.
30. V tomto ohledu je třeba připomenout, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na zásadě, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
31. Žalobci tím, že v žalobě v zásadě zopakovali námitky vznesené v podaném odvolání, aniž by reagovali na odůvodnění napadeného rozhodnutí, značně snížili svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za ně nemohl domýšlet další argumenty.
32. Soud se tak mohl věnovat žalobci uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sami žalobci vznesli (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31).
33. Žalovaný podle stanoviska soudu zcela přezkoumatelným způsobem vysvětlil důvody, pro které neshledal námitky žalobců poukazující na nedostatečnou šířku komunikace pro její používání nákladními automobily důvodnými.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

34. Soud shodně s žalovaným v míře obecnosti odpovídající vzneseným námitkám konstatuje, že navrhované řešení dopravní infrastruktury spočívající v prodloužení stávající komunikace v ulici E. a ve vybudování ramen slepých komunikací s prostorem o šířce 8 m není zatíženo nedostatky namítanými žalobci. Jak přílehlavě uvedla osoba zúčastněná na řízení 1), předmětná komunikace je navržena v šíři odpovídající příslušné technické normě, tj. ČSN 73 6110 Projektování místních komunikací čl. 8.4.5 Funkční podskupina D1 komunikace v obytné zóně. Soud nepochybuje o tom, že navrhované řešení nikterak nebrání realizaci svozu odpadů, příjezdu vozů záchranného integrovaného systému, popř. výjimečnému vjezdu vozidel zajišťujících odvoz obsahu akumulčních nádrží. Žalobci ostatně v podané žalobě (ani předtím v podaných odvoláních) ani netvrdili konkrétní důvody, pro které by mělo zvolené řešení vjezdu takových vozidel bránit. V tomto ohledu lze připomenout, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128).
35. Obdobně pak není zřejmé, z jakého důvodu žalobci mají za „nesplnitelný“ požadavek vyplývající z části 1 bodu j) závazného stanoviska odboru dopravy a životního prostředí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 20. 12. 2016, čj. MCP6 061955/2016, podle něhož mají být nově budované komunikační a parkovací plochy dimenzovány tak, aby v nutných případech umožnily pojezd těžké automobilní techniky (pojezd vozidel integrovaného záchranného systému). Předmětný požadavek dotčeného orgánu stavební úřad reflektoval a zahrnul jej do podmínky č. 7 pod písm. b) územního rozhodnutí. Žalobci své obecné tvrzení o „nesplnitelnosti požadavku“ nijak nerozvedli, ani nevysvětlili důvody, pro které tento ne zcela srozumitelný závěr zastávají. Soud proto toliko v obecné rovině doplňuje, že uvedená podmínka představuje závaznou podmínku uloženou územním rozhodnutím pro případnou realizaci stavby, přičemž žalobci blíže nerozvedená úvaha o její „nesplnitelnosti“ je zcela abstraktní a nepodložená.
36. Žalovaný pak nad rámec dříve uvedeného podle soudu v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela správně poukázal na to, že zvolené dopravní řešení bylo předmětem posuzování k tomu příslušných dotčených orgánů, povolaných k tomu, aby v jednotlivých oblastech jejich působnosti zajistily soulad navrženého řešení se zájmy, které je ten který dotčený orgán povinen v územním řízení chránit. Soud v tomto směru zdůrazňuje, že k navrhovanému řešení dopravní infrastruktury zachycenému v DUR osoba zúčastněná na řízení 1) předložila souhlasné závazné stanovisko silničního správního úřadu (závazné stanovisko Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend ze dne 9. 5. 2016, čj. MHMP-819789/2016/O4/Dů), jehož podmínky byly zapracovány do podmínek územního rozhodnutí. Ve správním spisu jsou dále založena souhlasná závazná stanoviska odboru dopravy a životního prostředí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 20. 12. 2016, čj. MCP6 061955/2016, a Hasičského záchranného sboru za dne 16. 5. 2016, čj. HSAA-5723-3/2016. Ke zvolenému řešení rovněž osoba zúčastněná na řízení 1) předložila vyjádření Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru služby dopravní policie, oddělení dopravního ze dne 17. 5. 2016, čj. KRPA-408046-2/ČJ-2015-OOOODŽ.

37. Pokud se tedy žalobci ve svých obecných námitkách omezili na závěr o nemožnosti využívání komunikací nákladními vozidly v důsledku nedostatečné šířky komunikací, nemohl jim soud v jejich obecných námitkách přisvědčit.
38. Soud pak nemohl vejít ani na námitky vznesené žalobci k problematice úvraťového obratiště. Soud především konstatuje, že pokud žalobci na jedné straně namítali, že z dokumentace nevyplývá, že by úvraťové obratiště mělo dostatečný rozměr pro otáčení vozidel integrovaného záchranného systému, vozidel pro svoz odpadu apod., avšak na druhé současně namítali, že úvraťové obratiště se pro nákladní automobily a těžkou techniku zřizuje jen ve výjimečných případech, přičemž územní ani napadené rozhodnutí neuvádějí žádné důvody pro takovou výjimku, jsou jejich námitky v evidentním rozporu.
39. Žalovaný se problematikou související s úvraťovým obratištěm zabýval na str. 8 – 9 napadeného rozhodnutí. Věnoval se obsáhle požadavkům vyplývajícím ze znění příslušné technické normy ČSN 73 6110 Projektování místních komunikací, přičemž v odůvodnění napadeného rozhodnutí mj. uzavřel, že na daném skutkovém půdorysu není vybudování žádného úvraťového požadováno (tj. dokonce ani obratiště pro osobní auta), neboť délka nově budovaných komunikací nedosahuje 100 m. Žalovaný přitom v odůvodnění napadeného rozhodnutí nad rámec uvedeného závěru vysvětlil, že obratiště pro nákladní automobily se podle předmětné technické normy obvykle nenavrhují, resp. mohou být navržena v odůvodněných případech.
40. Žalobci uvedené závěry ani v tomto případě konkrétně nerozporovali a nevznesli v žalobě vyjma výše rekapitulovaných vzájemně rozporných tvrzení žádné konkrétní námitky. S ohledem na shora popsaná východiska vyplývající z dispoziční zásady přísně ovládající tento typ soudního řízení proto postačí toliko stručně uvést, že napadené rozhodnutí ani územní rozhodnutí nejsou ve věci závěrů týkajících se úvraťového obratiště zatížena vadou nezákonnosti. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí správně uzavřel, že ze samotné příslušné technické normy požadavek realizace úvraťového obratiště pro nákladní automobily pro zvolené dopravní řešení nevyplýval. Za situace, kdy žalobci ani v žalobě ani v odvoláních proti územnímu rozhodnutí nenamítali naplnění podmínky „odůvodněného případu“ ve smyslu čl. 14.2.2 ČSN 73 6110, nelze žalovanému v žádném případě vyčítat, že se takovými okolnostmi blíže nezabýval. Proto není třeba ani blíže zkoumat parametry navrhovaného úvraťového obratiště pro potřeby nákladních vozidel.
41. Soud přitom nemohl žalobcům přisvědčit ani v jejich námitce doplněné v rámci ústního jednání, dle níž jsou napadené i územní rozhodnutí nezákonná, neboť není splněna podmínka stanovená v ČSN 736110, podle které se úvraťové obratiště pro osobní automobily umísťují na konci slepých komunikací, pokud jejich délka přesahuje 100 m, jak je tomu podle žalobců i v daném případě. Soud výše s odkazem na obsah správního spisu vyložil, že DUR s umístěním úvraťového obratiště pro osobní automobily v rámci projektu počítá. Úvraťové obratiště pro osobní automobily je navrhováno na konci jednoho ze slepých ramen komunikace v rámci obytné zóny v DUR (rameno orientované západně-východním směrem). Není proto zřejmé, z jakého důvodu žalobci proti závěrům týkajícím se úvraťového obratiště pro osobní automobily brojí.
42. Pokud předmětnou žalobní námitkou žalobci zpochybňují závěr žalovaného, dle něhož na daném skutkovém půdorysu nebylo vybudování úvraťového obratiště pro osobní auta

požadováno, neboť délka nově budovaných komunikací nedosahuje 100 m, soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného a osoby zúčastněné na řízení 1), podle něhož z žádného ustanovení právního předpisu ani technických norem nevyplývá, že by bylo v daném případě třeba délky kolmých ramen slepé komunikace počítat. Takový postup by byl ostatně v rozporu se smyslem a účelem daného pravidla, kterým je zcela pochopitelně umožnit otáčení osobních vozidel v případech komunikací, kde vzdálenost mezi křižovatkou a slepým zakončením komunikace přesahuje 100 m. V daném případě však platí, že rameno, na jehož konci není úvratové obratiště pro osobní automobily navrhováno (rameno orientované severojižním směrem), svou délkou nepřesahuje 100 m. Nadto soud nepřehlédl, že toto rameno je rozděleno křižovatkou ve tvaru písmene „T“, v jejímž prostoru je možno osobní (ale i nákladní) automobily bezpečně otočit. Lze tedy uzavřít, že žalobcům nelze vyčítat, pokud na konci jednoho z ramen slepé komunikace v DUR počítají s umístěním úvratového obratiště pro osobní automobily, ačkoli k tomu nejsou v souladu s dříve uvedeným vázání příslušnou technickou normou. Napadené rozhodnutí ani územní rozhodnutí pak nejsou podle stanoviska soudu nezákonná z důvodu, že druhé rameno slepé komunikace takovým úvratovým obratištěm opatřeno není.

43. Ani tento okruh žalobních námitek tak nemohl soud shledat důvodným.
44. Soud dále posuzoval důvodnost námitek, jimiž žalobci v rámci *druhého žalobního bodu* poukazovali na nevyhovující řešení odvedení dešťových (srážkových) vod.
45. Soud především nemohl přisvědčit námitkám nedostatečného řešení odvodu dešťových (srážkových) vod, resp. poukazu žalobců na to, že z územního rozhodnutí není zřejmé, že kapacita retenčních nádrží je dostatečná tak, aby nedocházelo k zaplavování pozemku parc. č. XXXX/YY v k.ú. Nebušice.
46. Žalobci vznesli i v tomto případě obdobné námitky již ve svých odvoláních proti územnímu rozhodnutí. Žalovaný k nim v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že v současné době zájmové území není napojeno na veřejný vodovod ani odvodněno do veřejné kanalizace. Dešťové vody jsou zasakovány přirozenou cestou do terénu. Z odvolání není podle žalovaného zřejmé, z jakých důvodů považují žalobci odvádění srážkových (dešťových) vod nevyhovujícím způsobem a v nedostatečné kapacitě. Žalovaný poukázal na DUR, jejíž součástí je část nazvaná Kanalizace, vodovod, plynovod, kterou vypracoval oprávněný projektant, a kde je řešena mj. likvidace dešťových vod. Poukázal na to, že v řešeném území je navržena oddílná kanalizace s tím, že dešťová kanalizace bude sloužit pouze pro odvodnění komunikací a dešťové vody z jednotlivých nemovitostí budou likvidovány přímo na vlastních pozemcích. Vzhledem ke svažitosti terénu přitom podle žalovaného není možné zajistit gravitační odvádění dešťových a splaškových vod do výše položené kanalizace v E. ulici, k tomuto účelu budou sloužit dvě čerpací (retenční) jímky umístěné v nejnižším místě pozemku, z nichž jímek budou výtlakným potrubím přečerpávány odpadní a dešťové vody do splaškové a dešťové kanalizace v E. ulici. Doplnil, že návrh kapacity uvedených jímek provedl odborný projektant. Žalovaný poznamenal, že podkladem pro návrh likvidace dešťových vod byl hydrotechnický výpočet dle ČSN 75 9010, který byl součástí hydrogeologického posudku. Z hydrogeologického průzkumu podle žalovaného vyplývá, že předpokládané podmínky

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

pro vsakování dešťových vod na pozemku XXXX/YY k. ú. Nebušice jsou nepříznivé a realizace funkčního podzemního vsakovacího zařízení dle ČSN 75 9010 je v místních podmínkách technicky obtížná až nemožná. Navrhované řešení tuto skutečnost podle žalovaného respektuje, dešťová voda nebude zasakována do podzemních vrstev, omezený vsak je možný pouze do povrchových jílových, sprašových hlín. Navrhované řešení likvidace dešťových vod bylo zpracováno na základě hydrotechnického výpočtu. U každého rodinného domu bude umístěna samostatná nádrž s kapacitou pro akumulaci vody z ploché střechy a ze zahrady. Zachycená dešťová voda bude sloužit pro zálivku zahrady prováděnou rozstříkem. Objem akumulačních nádrží u řadových rodinných domů bude cca 4,5 m³, u samostatného rodinného domu cca 6,5 m³. V době velkých dešťových srážek nebo v případě neodebírání vody z nádrže, vedoucí k jejímu naplnění, bude zajištěn smluvní odvoz vody pro uvolnění kapacity. V případě extrémního deště a naplnění nádrže bude možný odtok srážkové vody po povrchu okolního terénu s následným vsakem v okolní zeleni. Zpevněné plochy budou řešeny dlažbou uloženou do šterkového lože se spárami vyplněnými pískem tak, aby bylo umožněno přímo v dané ploše zasakování, případně zasakování do okolní zeleně. Žalovaný doplnil, že navrhované řešení likvidace dešťových vod splňuje požadavek stanovený v prováděcím právním předpisu ve všech případech navržených pozemků rodinných domů. Pozemek stavby však má podloží z důvodu nepropustných vrstev omezené schopnosti vsakovat dešťové vody, proto je likvidace dešťových vod navíc řešena akumulačními nádržemi a rozstříkem do zeleně.

47. Soud ze správního spisu ověřil, že osoba zúčastněná na řízení 1) v rámci předložené DUR k žádosti o vydání územního rozhodnutí doložila mj. část nazvanou Kanalizace, vodovod, plynovod, vypracovanou ZI PROJEKT, Ing. M. H. Dle předmětné části DUR je v dotčeném území stavebního záměru navržena oddílná kanalizace, kdy dešťová kanalizace má být určena toliko pro odvodnění komunikací, přičemž dešťové vody z jednotlivých staveb rodinných domů budou likvidovány na pozemcích těchto rodinných domů. Problematika likvidace dešťových vod z rodinných domů přitom není v této samostatné části DUR řešena.
48. Soud dále ze správního spisu zjistil, že součástí DUR je rovněž hydrogeologický posudek k možnostem a podmínkám likvidace srážkových vod na pozemku parc. č. XXXX/YY, k.ú. Nebušice, vsakováním do horninového prostředí, vypracovaný RNDr. T. V., Agrogeologie, v listopadu 2015, který tvoří přílohu č. 4 DUR (dále též „hydrogeologický posudek“). Z hydrogeologického posudku vyplývá, že podmínky pro vsakování dešťových vod na pozemku stavebního záměru parc. č. XXXX/YY, k.ú. Nebušice, jsou nepříznivé a realizace funkčního podzemního vsakovacího zařízení dle ČSN 75 9010 je technicky obtížná až nemožná. Zpracovatel hydrogeologického posudku z uvedených důvodů nedoručil podzemní vsakování.
49. Soud dále ze správního spisu zjistil, že předložená DUR v reakci na výsledky hydrogeologického posudku počítá s řešením, kdy dešťová voda nebude zasakována přímo do podzemních vrstev, ale pouze omezeně do povrchové vrstvy pozemku. S ohledem na výsledky hydrogeologického posudku je u každého rodinného domu plánováno umístění nádrže s kapacitou pro akumulaci vody z ploché střechy a ze zahrady, přičemž takto zachycená voda má sloužit pro zálivku zahrady prováděnou formou rozstříku. Objem

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

akumulačních nádrží u řadových rodinných domů bude cca 4,5 m³, u samostatných rodinných domů bude objem akumulačních nádrží cca 6,5 m³. Pro případ velkých, resp. přívalových dešťových srážek nebo pro případ neodebírání dešťové vody z nádrže, má být dle DUR zajištěn smluvní odvoz vody; další možností je dle DUR odtok dešťové vody po povrchu okolního terénu s následným vsakem do země, neboť zpevněné plochy jsou řešeny dlažbou uloženou do šterkového lože se spárami vyplněnými pískem, tak, aby bylo umožněno zasakování dešťové vody (srov. str. 6, 14, 15, 17 a další DUR).

50. Soud především konstatuje, že pokud se žalobci ve svých žalobních námitkách omezili ne zpochybňování dostatečnosti řešení odvodu dešťových vod, resp. dostatečnosti kapacity retenčních nádrží, obdobně jako v případě námitek vznesených pod prvním žalobním bodem setrvali na námitkách vznesených již v jejich odvoláních proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalobci přitom v podané žalobě ani v tomto případě nijak nereagovali na závěry, které žalovaný k předmětným námitkám v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyslovil. Se zřetelem k již dříve uvedeným závěrům k významu role dispoziční zásady v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, na které soud na tomto místě pro větší stručnost odkazuje, se tak soud i těmito námitkám mohl věnovat toliko v takové míře obecnosti, v jaké je sami žalobci vznesli.
51. Žalovaný přitom ve svých shora citovaných závěrech k obecným námitkám vzneseným v odvolání podle soudu zcela srozumitelně vysvětlil důvody, pro které uzavřel, že navrhované řešení likvidace dešťových vod je v souladu s právními předpisy.
52. Soud shodně s žalovaným v míře obecnosti odpovídající vzneseným námitkám konstatuje, že v důsledku žalobci obecně vytýkaných nedostatků navrhovaného řešení odvádění dešťových vod nejsou napadené rozhodnutí ani územní rozhodnutí zatížena vadou, pro kterou by neměla v soudním přezkumu obstát.
53. Soud připomíná, že podle § 21 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. platí, že „*vsakování dešťových vod na pozemcích staveb pro bydlení je splněno [§ 20 odst. 5 písm. c)], jestliže poměr výměry části pozemku schopné vsakování dešťové vody k celkové výměře pozemku činí v případě*
a) samostatně stojícího rodinného domu a stavby pro rodinnou rekreaci nejméně 0,4,
b) řadového rodinného domu a bytového domu 0,3“.
54. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí správně poukázal na to, že dle tohoto ustanovení by sice vyhovující poměr zeleně vůči celkové výměře pozemku v případě všech pozemků zajišťoval splnění požadavku vsakování dešťových vod na pozemcích staveb pro bydlení, avšak zdůraznil, že s ohledem na závěry plynoucí z hydrogeologického posudku je třeba podmínky pro vsakování považovat v daném případě za nepříznivé. Právě z tohoto důvodu bylo tedy dle soudu s ohledem na výsledky odborného posouzení v hydrogeologickém posudku upuštěno v DUR od řešení, které by bylo založeno na podzemním vsakování. DUR naopak v souladu s výše popsány zjištěními ze správního spisu počítá s realizací retenčních nádrží na dešťovou vodu u každého rodinného domu, s tím, že zachycená voda má sloužit pro zálivku zahrady prováděnou formou rozstříku. Objem akumulačních nádrží u řadových rodinných domů byl s ohledem na provedené výpočty stanoven na cca 4,5 m³, u řadových rodinných domů a cca 6,5 m³ u samostatného

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

rodinného domu. Rovněž je dle DUR pamatováno na to, že v době nepříznivých klimatických podmínek, respektive neodebírání vody z nádrže vedoucí k jejímu zaplnění má být zajištěn smluvní odvoz vody pro uvolnění původní kapacity nádrží. Uvedené požadavky byly přitom stavebním úřadem převzaty coby podmínka č. 8 písm. b) územního rozhodnutí.

55. Takové technické řešení likvidace dešťových vod podle stanoviska soudu odpovídajícím způsobem reaguje na závěry plynoucí z odborného posouzení možností a podmínek likvidace srážkových vod na pozemku parc. č. XXXX/YY, k.ú. Nebušice, vsakováním do horninového prostředí, a nelze mu ničeho vytknout.
56. Žalobci ostatně v podané žalobě (ani předtím v podaných odvoláních) ani netvrdili konkrétní důvody, pro které nesouhlasili s výpočtem kapacity retenčních nádrží, jenž je obsažen v DUR, resp. pro které považovali dané řešení za nevyhovující a navrhovanou kapacitu retenčních nádrží za nedostatečnou.
57. Pokud žalobci dále nesouhlasili s tím, že vyprazdňování akumulčních nádrží bude v případě extrémně nepříznivých klimatických podmínek, které neumožní hospodárné využití dešťových vod pro závlivku na zahradách, zajištěno smluvně, resp. poukazovali na to, že takový způsob zajištění vyprazdňování akumulčních nádrží je zcela nevyhovující, nemohl soud shledat jejich námitky důvodnými.
58. Jak bylo uvedeno výše, technické řešení likvidace srážkových vod na pozemcích staveb pro bydlení bylo včetně povinnosti zajistit v případě nepříznivých klimatických podmínek, resp. při neodebírání vody z nádrže, jejich odčerpání a odvoz, převzat do podmínek územního rozhodnutí. Žalobci přitom nemohou podle soudu úspěšně stavět své námitky na tom, že v budoucnu dojde blíže neurčenou osobou v blíže neurčeném čase k porušení takové závazné podmínky vyplývajícího z územního rozhodnutí. Lze doplnit, že pakliže by taková situace nastala, žalobcům by se vedle oprávnění iniciovat řízení o přestupku spočívajícím v porušení závazných podmínek vyplývajících z rozhodnutí stavebního úřadu nabízela možnost využití soukromoprávních nástrojů sloužících k ochraně jejich vlastnictví a pokojného stavu.
59. Žalobci konečně namítali, že územním rozhodnutím nebyla dostatečně vyřešena otázka likvidace srážkových vod, když stavební úřad vypořádal požadavek závazného stanoviska čj. MCP6 083281/2016 tím, že stanovil podmínku pro navazující stupeň projektové dokumentace.
60. Žalovaný k námitkám vzneseným žalobci v odvoláních proti rozhodnutí o umístění stavby týkajícím se likvidace srážkových vod rovněž konstatoval, že způsob likvidace dešťových vod posoudil ve svém závazném stanovisku čj. MCP6 083281/2016 ze dne 26. 9. 2016 dotčený orgán na úseku vodního hospodářství, odbor výstavby Úřadu městské části Praha 6. Podle tohoto stanoviska je předmětný záměr z hlediska zájmů chráněných podle vodního zákona možný za podmínky, že pro územní řízení bude doplněno kladné posouzení z hlediska možnosti vsakování srážkových vod do půdních vrstev z havarijních případů akumulčních nádrží jednotlivých rodinných domů. Žalovaný uvedl, že přestože se jedná pouze o havarijní případy z nádrží, požaduje dotčený orgán na úseku vodního

hospodářství ve svém závazném stanovisku vyhodnotit možnost vsaku, aniž by byly ovlivněny hydrogeologické podmínky v lokalitě (zejména vliv na podzemní vody a podmáčení pozemků), a to s ohledem na nevhodné vsakovací podmínky. Žalovaný uvedl, že součástí dokumentace je řešení uvedené problematiky, přičemž ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí stavební úřad v podmínce č. 12 písm. n) stanovil požadavek, podle něhož *„v dokumentaci pro stavební povolení bude upřesněn způsob řešení likvidace srážkových vod, nesmí dojít k podmáčení okolních budov a pozemků, dále budou respektovány obecné podmínky obecné ochrany podzemní vody dle stanoviska Povodí Vltavy, 33635/2016-263, ze dne 21. 6. 2016“*.

61. Soud ověřil, že v dokladové části DUR bylo mezi jinými k žádosti o vydání územního rozhodnutí předloženo rovněž závazné stanovisko Úřadu městské části Praha 6, odboru výstavby, ze dne 26. 9. 2016, čj. MCP6 083281/2016, kterým se uvedený orgán jako dotčený orgán na úseku vodního hospodářství vyjádřil k žádosti o vydání územního rozhodnutí. Dotčený orgán přitom v předmětném závazném stanovisku vyslovil, že *„předmětný záměr je z hlediska zájmů chráněných podle vodního zákona možný za následující podmínky: „pro územní řízení bude doplněno kladné posouzení z hlediska možnosti vsakování srážkových vod do půdních vrstev z havarijních přepadů akumulčních nádrží jednotlivých rodinných domů“*.
62. Soud ze správního spisu zjistil, že se dotčený orgán v uvedeném závazném stanovisku vydaném k žádosti žalobce ze dne 8. 9. 2016 vyjadřoval k technickému řešení, se kterým žalobcem předložená DUR nepočítá, neboť se podle všeho vyjadřoval k původní verzi projektové dokumentace pro územní řízení z dubna 2016 před její aktualizací v lednu 2017.
63. Soud v tomto směru z obsahu správního spisu seznal, že zatímco DUR v žádné své části nepočítá (s ohledem na negativní výsledky posouzení popsané v hydrogeologickém posudku – viz výše) s vsakováním srážkových vod do půdních vrstev, a to ani prostřednictvím havarijního přepadu retenčních nádrží, v původní verzi projektové dokumentace z dubna 2016, jež je součástí správního spisu, žalobce počítal s tím, že přebytečná srážková voda z retenčních nádrží bude likvidována formou přepadu z akumulční nádrže pomocí trativodu v podorniční vrstvě zeminy či přelivem do okolní zeleně (str. 3, str. 5, str. 11 a násl. původní projektové dokumentace, jež je rovněž součástí správního spisu).
64. Se zřetelem k datu podání žádosti o vydání předmětného závazného stanoviska a i k jeho obsahu je tedy zřejmé, že pokud se dotčený orgán vyjadřoval k potřebě dalšího posouzení vsakování srážkových vod do půdních vrstev z havarijních přepadů akumulčních nádrží a požadoval jeho další prověření, vyjadřoval se k jinému technickému řešení, než které bylo předmětem rozhodování stavebního úřadu v územním rozhodnutí a které je tedy předmětem tohoto řízení.
65. Za této situace nemohl soud shledat důvodnou námitku žalobců zpochybňující postup stavebního úřadu, který na uvedenou podmínku, vázanou dotčeným orgánem na jiné technické řešení, reagoval v podmínce č. 12 písm. n) územního rozhodnutí stanovením požadavku upřesnit v dokumentaci pro stavební povolení způsob řešení likvidace srážkových vod s tím, že nesmí dojít k podmáčení okolních budov a pozemků.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

66. Jakkoli si měli stavební úřad i žalovaný jistě povšimnout toho, že se dotčený orgán v tomto ohledu vyjadřoval k neaktuálnímu a odlišnému technickému řešení (v části týkající se havarijního přepadu z retenčních nádrží), nelze územní rozhodnutí považovat za nezákonné z důvodu zakotvení výše citované podmínky č. 12 písm. n). Požadavek, dle něhož má být ve stavebním řízení dále v podrobnostech upřesněno a posouzeno řešení způsobu řešení likvidace srážkových vod, aby nedošlo k podmáčení okolních budov a pozemků, sám o sobě územní rozhodnutí a zprostředkovaně ani napadené rozhodnutí vadou nezákonnosti nezatěžuje, i pokud byl formulován s cílem reflektovat podmínku závazného stanoviska, která však byla vázána na neaktuální technické řešení. Podrobnější posouzení otázky technického řešení likvidace srážkových vod s cílem zamezit volbou vhodných prvků technického řešení podmáčení okolních budov a pozemků ve stavebním řízení podle soudu nezasahuje negativním způsobem do právní sféry žalobců – ti budou případně oprávněni v rozsahu, v němž nebylo technické řešení popsáno v DUR, proti takovým částem řešení uplatňovat námitky ve stavebním řízení.
67. Žalobci přitom v podané žalobě nenamítali, že by byla rozhodnutí správních orgánů nezákonná z důvodu, že se dotčený orgán na úseku vodního hospodářství vyjádřil toliko k původní projektové dokumentaci z dubna 2016, resp. že mu nebyla předložena změna projektové dokumentace týkající se technického řešení přebytečné srážkové vody akumulované v retenčních nádržích. Soud se proto nemohl touto otázkou zabývat.
68. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
69. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, proto jim právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly. Osoby zúčastněné na řízení pak nemají v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud v tomto řízení žádnou procesní povinnost neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. listopadu 2018

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senát